

ramme på 9 år, altså et betydeligt slækket krav i forhold til nu, hvorimod de stemte for et bredt forslag til vedtagelse, hvor der ikke var nævnt et ord om nogen som helst form for tidsfrist. Hvad er årsagen til denne kovending? Er det, fordi man ønsker en ny fodnotopolitik i WTO-spørgsmålet?

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg tror, det er blevet meget klart i de sidste måneder for i hvert fald os i Det Radikale Venstre, at vi risikerer at tabe hele WTO-processen, hele handelsrunden, på gulvet, hvis ikke der kommer nogle meget konkrete udmeldinger fra EU næste gang.

Kl. 19.00

Vi tror, at den proces sådan set starter i medlemslandene med, at de mandater, vi giver vores ministre, også skal være konkrete. Vi tror, at vi har nået en fase i hele den her proces, hvor det ikke er nok at sige de pæne ord, vi bliver også nødt til at blive konkrete.

Det er baggrunden for, at vi i denne her omgang har ønsket at markere meget klart, at nu er det alvor og nu er det få år, vi snakker om. For vi har jo taget det første skridt, nemlig ved at sige, at vi skal have sat en dato. Hvorfor ikke komme med vores bud på, hvad den skulle være?

Formanden:

Tak til hr. Martin Lidegaard. Så er det hr. Rune Lund som ordfører.

Rune Lund (EL):

WTO er jo i gang med at prøve at komme sig efter sammenbruddet ved WTO's ministerkonference i Cancún i Mexico i september 2003. Ved det møde må man jo sige at EU's image som god over for det onde USA fik sig endnu en ordentlig ridse i lakken, for også dengang ligesom nu var det sådan, at EU stod sammen med USA, når det gjaldt om at tvinge fattige lande til liberalisering af handel, samtidig med at hverken EU eller USA var indstillet på at komme med nogen indrømmelser, der virkelig battede.

Men de fattige tredjeverdenslande sagde stop, de ville ikke være med mere. Trods manipulationer, trods trusler lykkedes det ikke de rige lande med EU i front, med Kommissionen i front at tvinge ulandene til et kompromis. Kompromis i den del af handelsverdenen her ved vi jo godt betyder, at de rige lande kommer med en lang række forslag, som ulandene er dybt ueni-

ge i. Så trækker man nogle af dem, og så tvinger man de fattige lande til at sluge resten.

Det har været forhandlingstaktikken gennem mange år, og det er det desværre også forud for WTO's ministerrådskonference i Hongkong her i december. Hvis ulandene formaster sig til at kræve noget mere end det, bliver de bl.a. af EU-Kommissionen beskyldt for at have en krævementalitet.

Men i dag optræder ulandene med større sikkerhed. Man vil ikke længere finde sig i at blive hundset med, og man benytter sig af, at beslutninger i WTO skal tages i enstemmighed.

Da det gik op for mødeledelsen i Cancún efter 5 dage, at et nej faktisk var et nej med hensyn til at inddrage de såkaldte nye emner: investeringer, konkurrencepolitik, offentlige indkøb og handelslettelser, emner, der entydigt er til fordel for de rige lande og disses multinationale selskaber, og da man opdagede, at mødets formål dybest set var at få ulandene til at bøje sig, så var sammenbruddet en realitet.

Men EU og USA kører desværre videre ud ad den samme tangent i forbindelse med ministerrådskonferencen i WTO i Hongkong til december, og vi må desværre konstatere, at regeringen bakket op af Dansk Folkeparti støtter helt op om den linje.

Det er jo tydeligt, hvad dagsordenen er for EU og også for den danske regering. Det er, at man vil gå ind og prøve at splitte den tredje verden ved at tvinge nogle indrømmelser frem. Man er netop ikke indstillet på at give nogle indrømmelser, selv om det er en såkaldt udviklingsrunde, der er tale om. Når man f.eks. siger, at der skal liberaliseres mere inden for industrien, og at todsatserne i ulandene skal sættes ned, må vi bare sige, at ulandene klart og tydeligt og ved en samlet front markerer, at det er de ikke interesseret i, for det vil betyde massiv afindustrialisering i mange ulande.

Vi kan også se det under GATS-forhandlingerne om tjenesteydelser. EU maser på og maser på, for at den tredje verden skal åbne for privatisering og liberalisering inden for vandsektoren. Vi har allerede set, hvad konsekvenserne af det er. Det er dårligere vand, det er dyrere vand, det er vand, som almindelige mennesker og fattige mennesker i den tredje verden ikke har råd til at betale, og alligevel kører EU på.

Hvorfor gør man det? Jo, det gør man, fordi de største multinationale selskaber, der tjener penge på den her slags ting, er vesteuropæiske vandselskaber såsom bl.a. det franske Vivendi.